

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

26 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nadejda Toma,

Judecători

Iurie Diaconu, Victor Boico,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 23 noiembrie 2021 și deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2022, declarat de avocatul Cojocaru Dorin, în numele inculpatului

Brusnițin Maxim XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>10.09.2021 - 23.11.2021,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>15.12.2021 - 19.04.2022,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>14.07.2022 - 26.10.2022.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 23 noiembrie 2021, Brusnițin Maxim a fost condamnat în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 630 unități convenționale, ce constituie 31.500 lei

De la inculpat s-au încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în sumă de 2100 lei.

2. Instanța de fond a constatat că Brusnițin Maxim, la 23 septembrie 2020, de către autoritățile din Republica Federală Germană, întrucât a condus un automobil sub influența alcoolului pe teritoriul acestui stat, a fost stopat, iar în rezultatul verificării actelor a fost ridicat permisul de conducere prezentat de ultimul cu nr.

XXXXXX, eliberat la 03.10.2016, în urma preschimbării permisului cu nr. XXXXXX eliberat de autoritățile din Republica Moldova, acesta prezenta semne vădite de falsificare.

Conform raportului de expertiză judiciară nr. 34/12/1-R-1082, din 25.03.2021, s-a stabilit că blancheta permisului de conducere RM nr. XXXXXX, eliberată la 20.03.2012, pe numele lui Brușnițin Maxim este confecționată din material polimeric cu ajutorul aparatelor de multiplicare cu imprimanta InkJet color (grilă de protecție, recuzitele, imaginea foto), nu la întreprinderea specializată în confecționarea blanchetelor de acest tip.

Acțiunile inculpatului au fost încadrate în baza art. 361 alin. (1) Cod penal, ca **deținerea și folosirea** documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații.

Instanța a reținut că inculpatul, prin intermediul avocatului Cojocaru Dorin, a înaintat o cerere prin care a solicitat examinarea cauzei în lipsa lui, indicând că recunoaște total și necondiționat fapta incriminată și descrisă în rechizitoriu, precum și probele administrate la etapa urmăririi penale și renunță la administrarea altor probe. A recunoscut încadrarea juridică a faptelor după cum a fost reținută în rechizitoriu, s-a căit sincer de cele întâmplate și îi pare rău.

În calitate de învinuit a declarat că prin sentința Judecătoriei Chișinău din 26.12.2018 a fost condamnat în baza art. 264¹ Cod penal, la amendă, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani. O persoana al cărui nume nu și-l amintește, a cerut 100 euro pentru a-i confecționa un alt permis de conducere.

Cu toate că inculpatul a recunoscut integral vina în comiterea faptei imputate, vinovăția acestuia a fost confirmată integral prin probele administrate.

Totodată, solicitarea apărării privind emiterea unei sentințe de încetare în legătură cu intervenirea termenului de prescripție, deoarece infracțiunea ar fi fost comisă în anul 2018, este neîntemeiată.

Or, din probele administrate, inclusiv declarațiilor inculpatului, de fapt el a obținut permisul de conducere permisului de conducere fals, cu nr. XXXXXX eliberat la 20.03.2012 valabil până la 20.03.2022, cu categoriile permisive B, C, D, BE, CE, DE, în anul 2018 și la folosit continuu până pe 23.09.2020, când a fost stopat de reprezentanții autorităților Republicii Federale Germane.

Potrivit art. 29 Cod penal, se consideră infracțiune continuă fapta care se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității infracționale. În cazul infracțiunii continue nu există pluralitate de infracțiuni. Infracțiunea continuă se consumă din momentul încetării activității infracționale sau datorită survenirii unor evenimente care împiedică această activitate.

Astfel, infracțiunea comisă de inculpat s-a consumat abia la data de 23.09.2020, când autoritățile Republicii Federale Germane au reținut permisul de conducere cu nr. XXXXXX eliberat la 03.10.2016, în urma preschimbării permisului cu nr. 12504210 eliberat de autoritățile din Republica Moldova, circumstanțe în care argumentele apărării că s-ar fi scurs termenul prescripției de tragere la răspundere penală sunt neîntemeiate.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederilor art. 7, 61, 75 și 78 Cod penal, că inculpatul a comis o infracțiune ușoară, care se pedepsește cu amendă

în mărime de până la 650 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 200 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani, că nu au fost stabilite circumstanțe atenuante și agravante, că anterior a fost condamnat prin sentința Judecătorei Chișinău din 28.12.2018 în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 30.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani, însă pedeapsa aplicată nu și-a realizat scopul, deoarece după privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, cu scopul de beneficia în continuare în mod ilegal de acest drept, în mod intenționat, a comis o altă infracțiune de falsificare a permisului de conducere, care de fapt i-a fost îngădit prin sentința instanței de judecată și care l-a deținut până la data de 23.09.2020, când a fost stopat pe teritoriul Republicii Federale Germane, concluzionând că în asemenea împrejurări corectarea și reeducarea lui este posibilă prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, care va duce la atingerea scopului de restabilire a echității sociale, de corectare a inculpatului precum și de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni atât de către acesta cât și alte persoane

Conform art. 229 alin.(1), (2) și (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare.

3. Avocatul Cojocaru Dorin a declarat apel în numele inculpatului, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal să fie încetat, în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Apelantul a invocat că potrivit art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

Or, infracțiunea a fost comisă în anul 2018, fiind incorecte concluziile instanței de fond că infracțiunea s-a consumat în momentul când a fost depistat permisul fals. Infracțiunea prevăzută la art. 361 alin. (1) Cod penal este o infracțiune formală și se consideră consumată la momentul confecționării.

Totodată, este neîntemeiată soluția instanței de fond de încasare a cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, deoarece art. 227 alin. (1), (2) Cod de procedură penală prescrie că cheltuielile judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală și sunt alocate de stat.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2022, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a constatat că prima instanță a adoptat o soluție corectă de condamnare a inculpatului, nu a comis careva erori de fapt care ar impune casarea sentinței adoptate în partea recunoașterii vinovăției în comiterea acțiunilor infracționale și stabilirea pedepsei.

Inculpatul, la etapa urmăririi penale, a indicat că, fiind privat de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani prin sentința Judecătorei Chișinău din 26.12.2018, având necesitate stringentă de a pleca peste hotare, a apelat la persoane terțe pentru ajutor și a dobândit un permis de conducere, în schimbul unor mijloace bănești, despre care cunoștea că este fals, după care cu acesta a plecat în Republica Federală Germană, unde activa ca șofer.

Totodată, a fost stabilit că permisul de conducere fals conferea inculpatului dreptul de a conduce mijloace de transport, inclusiv când a fost stopat de autoritățile Republicii Federale Germane, și anume, la 23.09.2020, drept de care de fapt a fost privat pe un termen de 3 ani prin sentința din 26.12.2018.

Or, fapta inculpatului întrunește elementele calificative obligatorii ale laturii obiective a infracțiunii incriminate, și anume, **deținerea și folosirea** documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații.

Latura subiectivă a infracțiunii constatate este caracterizată prin intenția directă a inculpatului, or, acesta își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a dorit în mod conștient, realizarea acestora și a acționat în acest sens.

Subiectul infracțiunii specificate la art. 361 alin. (1) Cod penal este persoana fizică responsabilă care la momentul săvârșirii a atins vârsta de 16 ani, iar inculpatul la momentul consumării faptei prejudiciabile - 23.09.2020 având vârsta de 33 ani întrunește condițiile prevăzute la art. 21 alin. (1) și 22 Cod penal.

În același timp, sunt neîntemeiate alegațiile apărării privind intervenirea termenului de prescripție, fiind stabilit că inculpatul a obținut permisul de conducere fals cu nr. XXXXXX eliberat la 20.03.2012 valabil până la 20.03.2022, cu categoriile permisive B, C, D, BE, CE, DE în anul 2018 și **la folosit continuu până la data de 23.09.2020**, în momentul când a fost stopat de reprezentanții autorităților Republicii Federale Germane.

Sanctiunea art. 361 alin. (1) Cod penal prevede pedeapsa cu amendă în mărime de până la 650 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 150 la 200 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani.

Potrivit art. 8 Cod penal, caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Conform art. 16 alin. (2) Cod penal, infracțiuni ușoare se consideră faptele pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de până la 2 ani inclusiv.

În corespundere cu prevederile art. 60 alin. (1) lit. a), (2) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii a expirat termenul de 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare. Prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și până la data rămânerii definitive a hotărârii instanței de judecată.

Potrivit art. 29 Cod penal, se consideră infracțiune continuă fapta care se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității infracționale. În cazul infracțiunii continue nu există pluralitate de infracțiuni. Infracțiunea continuă se consumă din momentul încetării activității infracționale sau datorită survenirii unor evenimente care împiedică această activitate.

Astfel, infracțiunea comisă de inculpat **s-a consumat la data de 23.09.2020**, atunci când autoritățile Republicii Federale Germane au reținut permisul de conducere cu nr. XXXXXX eliberat la 03.10.2016 în urma preschimbării permisului cu nr. 12504210 eliberat de autoritățile din Republica Moldova.

La fel, nu au fost constatate temeieri de a interveni în sentință nici în partea aplicării pedepsei inculpatului, acestuia fiindu-i aplicată o pedeapsă corectă, echitabilă și legală.

Or, inculpatul a fost condamnat prin sentința Judecătorei Chișinău din 28.12.2018 în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal la amendă în mărime de 30.000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani, însă pedeapsa aplicată nu și-a realizat scopul, deoarece acesta, imediat după privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, cu scopul de beneficia în continuare în mod ilegal de acest drept, în mod intenționat a comis o altă infracțiune de falsificare a permisului de conducere, care de fapt i-a fost îngădit prin sentință și care l-a deținut până la data de 23.09.2020, când a fost stopat pe teritoriul Republicii Federale Germane, astfel că scopul educativ și preventiv al pedepsei aplicate în privința inculpatului poate fi atins prin aplicarea pedepsei penale neprivative de libertate.

5. Avocatul Cojocaru Dorin declară recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care procesul penal în privința inculpatului să fie încetat, în legătură cu expirarea termenului de prescripție sau liberat de răspundere penală în legătură cu intervenirea amnistiei.

Recurentul invocă că potrivit art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

Or, infracțiunea a fost comisă în anul 2018, fiind incorecte concluziile instanței de fond că infracțiunea s-a consumat în momentul când a fost depistat permisul fals. Infracțiunea prevăzută la art. 361 alin. (1) Cod penal este o infracțiune formală și *se consideră consumată la momentul confecționării*.

Totodată, este neîntemeiată soluția instanței de fond de încasare a cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, deoarece art. 227 alin. (1), (2) Cod de procedură penală prescrie că cheltuielile judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. Cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală și sunt alocate de stat.

Pe lângă aceasta, a fost respinsă cererea depusă în instanța de apel, în temeiul art. 416 Cod de procedură penală, privind reluarea procesului și examinarea cererii de aplicare a amnistiei în privința inculpatului, astfel că acesta a fost pus într-o situație defavorabilă.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 alin. (1) pct. 8) și 10) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul Penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie

stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Sub acest aspect se reține că recursul avocatului este fondat pe art. 427 alin. (1) pct. 8) și 10) Cod de procedură penală, care prevăd următoarele temeuri - nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale (*pct. 5. din decizie*).

Însă, în recursul declarat, în pofida normelor de drept enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, care ar fi erorile de drept și esența că nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale, fiind omisă în totalitate argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul menționat nu îndeplinește cerințele legale de formă și conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent (*pct. 5. din decizie*).

Ori, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Totodată, conform art. 432 alin. (2) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de formă și de conținut.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind lipsa temeiului de încetare a procesului penal pe motivul intervenirii termenului de prescripție, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, inclusiv ale art. 60 alin. (1) lit. a), (2) Cod penal, că persoana se liberează de răspundere penală dacă a expirat termenul de 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare, prescripția curge din ziua săvârșirii infracțiunii și până la data rămânerii definitive a

hotărârii instanței de judecată, cât și ale art. 29 Cod penal, că se consideră infracțiune continuă fapta care se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității infracționale. În cazul infracțiunii continue nu există pluralitate de infracțiuni. Infracțiunea continuă se consumă din momentul încetării activității infracționale sau datorită survenirii unor evenimente care împiedică această activitate.

Or, din materialele cauzei rezultă clar și cert că inculpatul a **deținut și folosit** permisul de conducere fals până la data de **23.09.2020**, când a fost stopat de reprezentanții autorităților Republicii Federale Germane și când, prin urmare, s-a consumat infracțiunea pentru care fost condamnat, adică cea prevăzută la art. 361 alin. (1) Cod penal, ca **deținerea și folosirea** documentelor oficiale false, care acordă drepturi sau eliberează de obligații, și care este calificată ca fiind una ușoară.

Astfel, termenul de prescripție de 2 ani, a început să curgă la data săvârșirii infracțiunii de **deținere și folosire** a documentului oficial fals - **23.09.2020**, urmând să expire pe **23.09.2022**.

Deci, la data pronunțării sentinței - 23.11.2021, cât și a deciziei instanței de apel - 19.04.2022, când a rămas definitivă sentința, acest termen nu a intervenit, fiind, astfel, absolut neîntemeiată solicitarea apărării privind încetarea procesului penal în privința inculpatului, în legătură cu expirarea termenului de prescripție.

Este nefondat și argumentul recurentului că: „*infracțiunea a fost comisă în anul 2018, fiind incorecte concluziile instanței de fond că infracțiunea s-a consumat în momentul când a fost depistat permisul fals. Infracțiunea prevăzută la art. 361 alin. (1) Cod penal este o infracțiune formală și se consideră consumată la momentul confecționării*”, ori, asemenea împrejurări de fapt și drept - **confecționarea documentului oficial fals**, nu i-au fost imputate inculpatului, iar potrivit art. 325 alin. (1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Pe lângă aceasta, se atestă că instanțele de fond și de apel just au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind soluția încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului, la fel, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală. Ori, conform art. 227 alin. (2) pct. 5) și alin. (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală și se plătesc din sumele alocate de stat, dacă legea nu prevede altă modalitate. Potrivit art. 385 alin. (1) pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată este obligată să soluționeze cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare. Conform art. 229 alin. (1) - (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum și apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției și condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lui.

Astfel, instanțele just, argumentat și în limitele competenței legale, prevăzute de normele enunțate supra, au statuat că, inculpatul este vinovat de comiterea

infracțiunii imputate, iar pentru a stabili acest fapt a fost necesară efectuarea unei expertize specializate, costul cărei este justificat și probat, acesta urmând a fi încasat din contul inculpatului în beneficiul statului cu titlu de cheltuieli judiciare, nefiind constatate temeiuri pentru a-l elibera de plata lor (*pct. 2., 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat probele și circumstanțele cauzei în latura cheltuielilor judiciare și neaplicării prescripției (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 229 alin. (1) și (3), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, instanța de judecată *poate* obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, instanța *poate* elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura penală și a cheltuielilor judiciare în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

În același timp, este neîntemeiată și solicitarea recurentului despre *liberarea inculpatului de răspundere penală în legătură cu intervenirea amnistiei*, deoarece, potrivit art. 427 alin (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului doar ***pentru a repara erorile de drept comise*** de instanțele de fond și de apel.

Prin urmare, chestiunea amnistiei fiind abordată după pronunțarea deciziei de către instanța de apel, care, împreună cu sentința au devenind definitive și executorii în virtutea prevederilor art. 415 alin. (3) 466 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (5) Cod de procedură penală, nu cade sub incidența procedurii de recurs ordinar, neconstituind *erori de drept comise* de instanțele de fond și de apel care urmează a fi reparate pe această cale de atac.

Ori, conform art. 65 alin. (3) pct. 1) Cod de procedură penală, persoana în privința căreia sentința a devenit definitivă se numește condamnat, dacă sentința este de condamnare, iar aplicarea actului de amnistie față de persoana condamnată, a cărei sentință a devenit definitivă și executorie, se soluționează, deja, la etapa executării pedepsei, în corespundere cu prevederile art. 469 alin. (1) pct. 15) - 472 Cod de procedură penală (*pct. 2., 4. din decizie*).

În același timp, potrivit art. 336 alin. (6) și (7) Cod de procedură penală, în termen de 3 zile lucrătoare de la data anunțării semnării procesului-verbal, participanții la proces au dreptul să formuleze obiecții asupra lui, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet. Obiecțiile la procesul-verbal se examinează de către președintele ședinței de judecată care, pentru anumite concretizări, poate chema persoana care le-a formulat. Rezultatul examinării obiecțiilor, în caz de acceptare a lor, se formulează printr-o rezoluție pe textul obiecțiilor, iar în caz de respingere - prin încheiere motivată. Obiecțiile și încheierea asupra lor se anexează la procesul-verbal.

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 19.04.2022, în instanța de apel avocatul nu a depus cereri privind *reluarea procesului și aplicarea amnistiei în privința inculpatului*. Mai mult, în procesul-verbal este indicat că, conform art. 413 alin. (2) CPP: „*Nu au parvenit cereri și demersuri*” (*f.d. 147-151*).

Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile înserate în actul procedural vizat sunt prezumate a fi veridice.

Prin urmare, argumentele recurentului că: „*a fost respinsă cererea depusă în instanța de apel, în temeiul art. 416 Cod de procedură penală, privind reluarea procesului și examinarea cererii de aplicare a amnistiei în privința inculpatului, astfel că acesta a fost pus într-o situație defavorabilă*”, sunt absolut neîntemeiate (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeiuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele de drept și de fapt specificate în recursul ordinar, adică cele prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 8) și 10) Cod de procedură penală, cât și aplicarea actului de amnistie, nu au fost invocate de apărare și în apel, prin urmare nu au niciun suport legal (*pct. 3.- 5. din decizie*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent, că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

d e c i d e:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Cojocaru Dorin, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 19 aprilie 2022, în privința inculpatului Brusnițin Maxim XXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat. Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 18 noiembrie 2022.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Iurie Diaconu

Victor Boico